

vanje feldcajmajstra barona Alborija poveljnikom 15. voja in načelnikom deželne vlade za Bosno in Hercegovino in imenovanje feldcajmajstra Horsetzkyja poveljnikom 1. voja. Pri tej priliki je cesar izdal baronu Appelu lastnoročno pismo, v katerem se spominja njegovega izvrstnega službovanja v vojni in v miru ter obžaluje njegov odstop od sedanjega mesta. Objednem mu je podelil cesar brilante k Marije Terezijevemu vojaškemu redu. O Alboriju gre glas, da je zelo blagega srca. —

Dopisi.

Sv. Ilj v Slov. gor. (Naša mladenska zveza.) Da se v javnosti ne bode mislilo, da šentiljski mladeniči dremljemo, hočemo vam, dragi čitatelji, poročati o delovanju naše »Mladenske zveze«. Ni sicer naša navada, obešati vsako malenkost na veliki zvon, a vendar mislimo, da bode širše kroge zanimalo, da tukajšnji obmejni mladeniči delujemo za uresničenje naših vzvišenih idealov. Za geslo si je »Zveza« po svojem ustanovitelju č. g. Roškarju izbrala: »Bog in narod!«. S temi besedami se pozdravljamo, po teh besedah pa tudi delujemo. Žalibog, da nam je usoda vzela iz naše sredine dičnega duhovnega voditelja, gorečega narodnega prvoboritelja č. g. Roškarja, ki so bili prestavljeni k Sv. Barbari v Haloze. Toda dobili smo zopet navdušenega narodnega kaplana č. g. Ravterja. Poučni »Zvezini« shodi so se vršili do sedaj navadno vsak mesec, včasih celo dvakrat. Od sedaj naprej pa se bodo predavanja vršila redno vsako prvo nedeljo v mesecu, h katerim shodom prijazno vabimo vse tovariše, domače pa tudi sosedne. — V nedeljo, dne 25. okt. smo se zbrali mladeniči v Čitalnici ter smo na predlog voditelja imenovali enoglasno č. g. Roškarja častnim članom »Zveze«. Mladeniči so z burnim odobravanjem sprejeli utemeljevanja voditeljeva. Na tem shodu smo volili tudi novo vodstvo. Na predlog vodje Ž. se je vodstvo sledeče sestavilo: voditelj And. Marko, tajnik Franc Žek, blagajnik Drag. Muršec. Ker pa je novi vodja Marko bil na potu domov od nekega nemčurja napaden in težko poškodovan, je odložil vodstvo. Zato se je vršila v nedeljo, dne 8. listopada dopolnilna volitev 4 člana vodstva in voditelja. Voditeljstvo se je zopet poverilo prejšnjemu vodju Žebotu. Ta dan smo tudi ogledovali od Cirilove tiskarne kaj krasno izdelano diplomu našega g. častnega člana. — Naš vrolo delujoči in vneti naš tajnik nam je prečital dnevni red in povedal, kako da smo delovali in kako moramo zaprej delovati. Voditelj pa nam je razlagal naš opravičnik; že ozdraveli tovariš Andrej pa nam je prečital došlo zahvalno pismo č. g. Roškarja. Naj omenim le ta stavek iz pisma: »Vaše geslo »Bog in narod« bodita vam dve svetli zvezdi vodnici, po katerih se ravnaite meni v čast. Vam pa v častno in večno srečo!« — Dal Bog! Nato pa je vodja na šaljivi način predaval o predmetu: »nemškutarji«; to predavanje se bode prihodnjič zopet nadaljevalo. Ta prizor je vzbudil toliko smeha, da je predavatelj moral večkrat prenehati. Ko je n. pr. rekel, da nemškutarjevi možgani tehtajo okoli 200 gr manj kot narodnega Slovence; da ima nemškutar drugačne luknjice na nosu in mu zato vse slovensko smrdi, ima drugačna ušesa, ker ga razburi slovenska beseda, posebno pa pesem itd., tedaj se je marsikateri držal kar za trebuh vsled smeha. Nato so vstopili v zborovalno sobo naš vneti duhovni voditelj č. g. Ravter. Mladeniči smo jih burno pozdravili z »živijo«-klici. V prepričevalnih besedah so nam nato slikali, kako bode naše delovanje, da bode isto imelo kaj uspeha. Navduševali so nas za bralno društvo, dobre časnike in za natančno izvajanje »Zvezinega« gesla »Bog in narod!«. Končali so: »Delujte neumorno z Bogom za mili narod naš in prelepo našo domovino!« Ta zares krasen

govor je naredil na mladeniče mogočen vtis. Nato se je otvorila debata o raznih važnih predmetih; vodja naznani n. pr. da je razpisana do prihodnjega shoda nagrada tistemu, ki bode najbolje rešil uganko: Čemu bi najbolje služil nemškutar? in pa: Kdaj se nemškutar spreobrne? V živahnih razgovorih o našem prihodnjem delovanju nas je že dohitel mrak. — Vsem tovarišem, domačim in daljnim, želimo vesele božične praznike in nad vse srečno novo leto. — Šentiljski.

Sv. Lenart v Slov. gor. (Klepček klub.) Kaj ne da, gospod urednik, me začudeno gledate, da ima današnji dopis se tako glaseč naslov, pa kar je, to je. Saj veste, da svet dandanes napreduje in, kaj ne bi tudi naši nemčurji. Da napredujejo, to so najprej pokazali pri polomu slavne »voršuskase«, ko so beračili za pomoč med prizadetimi Slovenci in to od zadnjega škriva do slavnega očka župana. Posilnimec je ponižno prosil Slovence, to je nemčurski napredek! Vsled tega so jim prevelikodušni Slovenci pomagali zopet na noge ter jim darovali od vloženih denarjev 25 %. Mislili so si nemara, da bo nemški moloh sedaj miroval. Toda varali smo se, prvo svojo zahvalo so pokazali, kakor znano, na mladeniškem shodu, kjer je brezolikana tržka druhal ob pasivni asistenci dveh policajev žalila slovensko zastavo in slovenske mladeniče. In sedaj, ko so začeli že malo krepkeje dihati, so si ustanovili takozvani »klepček klub«, katerega vodstvo je priredilo minolega mesca plesni venček ter namenilo morebitni dobiček »Sülmarki«, v zahvalo od Slovencev jim storjeno uslugo. — Klepček klub je društvo, kojega ud mora vedno pri sebi imeti dvakrajcarski nožek, drugače zapade kazni. Kaj ne da, gliha vkup striha? Ni nam znano, ali je veselica vrgla kaj dobička »Sülmarki« ali ne, dovolj pa nam je, da vemo, kje se je ta izzivajoča veselica vršila ter kdo se je je udeležil. Seveda je dal g. Sarneck svoje po vsenemški ozaljšane prostore vporabo, trgovec in župan Sedminek je bil s svojo osebo navzoč, nadalje trgovec Papst s svojim varovancem večnim letovničarjem. Pa naj bi že bilo tako ali drugače, mi bi ne imeli toliko nasproti, ako bi nas ne bi vznemirjevala misel, od koga se živijo vsi ti in drugi udeleženci, kateri se udeležujejo veselice, katere so naperjene v podporo istega društva, katero ima nalogo ugonobiti zadnjega slovenskega kmeta. Pač nam more odgovoriti še najbolj narodnozaspna mamica, da od Slovencev. Da, od nas Slovencev, da, mi jim polnimo žepe ter si brusimo meč, s katerim nas bodo ugonobili. Ali se nam niso dovolj jasno pokazali pri raznih naših shodih ter dan na dan, da bi nas radi v žlici vode utopili, razven tedaj, kadar jih z denarjem zalagamo?

Rojaki, bodi nam vedno v spominu oni usodepolni dan, ko so nemčurski trgovci in gostilničarji klicali ogenj in žveplo na našo mladino, ne pozabimo, da je hotel trgovec Sedminek s svojimi petimi »fajerberi« kropiti našo mladino in naše kmete! Slovenci! Našega kruha siti nemčurji so nam napovedali odločilen boj, kateri pa ne bo samo odločilen za tukajšnji trg, ampak za cele Slovenske gorice! Slovenci, stojmo na straži, branimo se!

Od Sv. Benedikta v Slov. goricah. († Fric Fekonja) V soboto, dne 5. dec. smo tukaj spremili k zadnjemu počitku Frica Fekonja, gostilničarja pri Sv. Treh kraljih. Še komaj 29 let star je moral dati slovo svetu; smrt ga je po kratki bolezni presadila nenačoma v večni vrt. Marsikoga je pretresla žalostna ta novica, zakaj rajnega »Frideka« smo vsi radi imeli. Bil je pokojni že kot mladenič navdušen narodnjak, ki je ljubil lepo petje ter je izvrstno sodeloval pri mnogih gledaliških predstavah. Pri vojaki se je tudi odlikoval, bil je četovodja. Marsikdaj je s ponosom povdarjal, posebno nasproti takim, ki so nemščino hvalili čez vse, svoj materni jezik pa zaničevali: »Ko sem prišel k vojakom, skoraj nič nisem znal nemški, pa sem

vendar hitro napredoval. Slovenec se hitro nauči nemščine, če mu je treba.« Prišedši od vojakov se je oženil in prevzel od očeta posestvo in gostilno pri Sv. Treh kraljih. Bil je radi svojega veselega značaja, rodoljubnosti, poštenosti pa tudi odločnosti obče priljubljen. Nemčurjem in pristašem »Štajerca« je bil odločen nasprotnik. Letos si je dal lepo slikati svojo gostilno in olepsati z raznimi slovenskimi napisi. Pri prenovljenju cerkve Sv. Treh kraljev je tudi vrlo pomagal. Sploh je bil prijatelj in podpiratelj vsake dobre stvari. Zato je na dan pogreba marsikdo vzdihnil: »Škoda za našega Frideka!«

Njegovega pogreba se je vkljub slabemu vremenu udeležilo obilo znancev in prijateljev. Na pokopališču so mu naši pevci zapeli ganljivo, v srce segajočo nsgrobnico. — Dragi Fric! Počivaj sladko v zemlji slovenski, katero si iskreno ljubil v življenju! Ohranimo te v vednem najboljšem spominu in ti kličemo z nagrobnico:

Prijatelj dragi, blagor ti!
Boga si ljubil in Marijo,
Sovražil greha hudobijo.
Zato zaupamo, da v Bogu
Raduješ se v nebeškem krogu,
Saj svojih Bog ne zapusti.
Prijatelj dragi, blagor ti!

Št. Janž na Drav. polju. (Razno)
Dne 15. listopada smo obhajali pri podružnici Sv. Marjete blagoslovljenje šolskega poslopja, ker se je dosedanja enorazrednica razširila v dvorazrednico. Preč. g. župnik je v imenovanju podružnici razložil pomen slavnosti ter posebno povdarjal korist, ki jo bo imela zlasti mladina od šole, pa tudi vspodbujal stariše, naj podpirajo učiteljstvo v njihovem težkem delovanju, da bo šola dosegla svoj namen. Po dokončanem cerkvenem obredu je nekatere goste povabila gostoljubna nadučiteljeva hiša na svoj dom, kjer smo se pri običajnih zdravicah seveda tudi spominjali prvega zaščitnika šole, presvitl. cesarja, nakar se je navdušeno zapela cesarska pesem. — Teden pozneje pa smo obhajali drugo slovesnost v farni cerkvi, ko je bilo v Marijino družbo sprejetih nad 40 deklet. Pri tej priliki je imel č. g. Ivan Rožman, kaplan hajdinski, prelep cerkveni nagovor, za kar mu bode tem potom izrečena najsrčnejša zahvala. Če Bog da, bomo v kratkem zopet imeli enako slovesnost, ko bodo v imenovano družbo sprejeti mladeniči, katerih se je oglašilo že precejšno število. Bog daj stanovitnost in svoj blagoslov! — Dne 29. listopada je g. potov. učitelj Jelovšek v obilnem številu zbranim gospodarjem razlagal, kako si naj zboljšajo svoje domače gospodarstvo zlasti v svinjereji, da bodo doma prišli do boljšega plemena, na trgu pa lažje spravili v denar. — O našem bralnem in tamburaškem društvu pa povem kaj prihodnjič!

Zdole pri Kozjem. (Nekaj črtic iz letne kronike 1903.) Dospeli in prijadrali smo srečno, hvala Bogu, blizu konca leta 1903; le nekaj dni še imamo in nastopili bomo novo leto 1904. Toraj ob koncu leta smo. Ozrimo se še enkrat nazaj in pogledimo nekoliko letno kroniko, po stari hvalevredni navadi in zabeležimo vse glavne podatke, kateri se tičejo gospodarstva in kmetijstva, ker to je že itak naša prva dolžnost. Evo vam toraj, dragi kmetovalci, nekaj bilježk iz našega kraja. Ozimna setev nam je prav bogato obrodila, posebno pšenica, ječmen in rž, česar je posebno naš kmetič vesel, ker so mu mlatiči obilno drobnega zrnja namlatili in slame pripravili za dolgo in hudo prerokovano zimo. Spomladna setev, koruza, krompir, fižol in oves, so tudi polovico več od lani obrodili čvrstega zrnja. Še tudi letna žetev, ajda nam je prav dobro obrodila, akoravno jo je suho avgustovo vreme v rasti nekoliko zadržalo. Sadja: hrušek, jabolk, sliv itd. je bilo po nekaterih krajih dovolj, po drugih pa skoraj nič. Orehov srednje, kostanjev dovolj. Zelja, repe in korenja tudi zadosti. Listja in drv je dobil le količkaj skrbni gospodar dovolj za dolgo pričakovano zimo. Vinska trta, ta je gospodarica vseh

veselo ukajočih ljudi; pa tudi ponos in dika skrbnega vinorejca. Samo, Bogu bodi potoženo, trtna uš jo hoče popolnoma uničiti. Pa naš skrbni vinorejca se ji pridno postavlja v bran z vso silo in ji napoveduje vojsko. Prav mnogo upostosenih in uničenih vinogradov je že v našem okraju prav lepo prenovljenih in okinčanih z novo, ameriško trto, ki prav bujno raste in uspeva. V kratkem, tako vsaj upamo, bodo vse naše Zdolske gorice zopet zasajene z žlahtno vinsko trto in dobile zopet nekdanjo novo in veselo lice. Zopet se bo glasila tista vesela Slomšekova pesmica, ki pravi: »Konjički skrebljajo, — ker voz'jo težko — in vince peljajo, — k'je močno sladko.« Mnogo se je poročalo po časopisih o raznih uimih, posebno o ledenem biču, a hvala Bogu, pri nas tega ni bilo, le samo enkrat se je bil nekoliko prikazal, skoraj brez vse škode. Letos je bilo za naš že itak ubogi kraj prav mirno in prijetno leto, kar že davno ne tako. Bogu bodi hvala! Letošnjega vina ni Bog ve koliko, a kolikor ga je, je prava vinska kapljica, da že davno ni bilo take. Ljubi kmetič, zdaj sva nekoliko pregledala letno kroniko za 1903 in jo štejeva za prav dobro in mirno. — Vsem vrlim katoliško-narodnim kmetovalcem želim vesele božične praznike in srečno novo leto 1904!

Zdolski.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Političen shod v Jarenini. V nedeljo, dne 13. decembra po večernicah bo poročal naš deželni poslanec Roškar o deželnem zboru v prostorih nekdanje Krambergerjeve gostilne zdaj Ornigove hiše. Pridite, Jareninčani, v obilnem številu poslušat vrlega kmečkega govornika! Povedal vam bo, kaj je storil za vas. V Jarenini se g. Roškar ni govoril, zato še ne poznate njegovega imenitnega nastopa. Sploh se bo pa na shodu še govorilo o drugih rečeh, posebno o krivicah, ki se ravno gode vinogradnikom. G. Thaler, vam že znani govornik, bo poročal o teh rečeh in te krivice primerno ožigosal. Nastopiti moramo in povedati gospodi, da ne bodo z nami delali, kakor se jim ljubi. Na vsak način bo shod velezanimiv. Zato naj ne ostane v nedeljo popoldne nihče doma!

Iz pošte. V pokoj je stopil gosp. Rok Končnik, poštar v Rogaški Slatini.

Poročil se je v Celju gospod Ekar, urednik »Domovine«, z gospodično Ano Doberšek.

Pridobivajmo »Slov. Gospodarju« in »Našemu Domu« nove naročnike! Leto se nagiba h koncu, treba je, da gremo na delo, da bo z novim letom mnogo večje število naših listov zahajalo med ljudstvo kakor v starem. Še mnogo je krajev po Južnem Štajerskem, kjer sta naša lista kaj slabo razširjena. Če se za ničvrednega ptujkega luterana, »Štajerca«, skoraj v vsaki župniji dobi kaka baraba, ki ga ljudem priporoča in vsiljuje, zakaj bi se naj dobri ljudje ne pobrigali malce h koncu leta, da se pride tiste svoje sosedje za naše liste, kateri se dosedaj niso ničesar brali. Poglejmo torej vsak po svojem kraju, koga bi se se dalo pridobiti, da si naroči »Slov. Gospodarja«, ali vsaj »Naš Dom«. Časi so resni; slabo berilo je več ali manj že povsod razširjeno, zlasti pa tam, kjer so voditelji ljudstva roke križem držali, ko je začel izhajati in se širiti ptujski »Štajerca«. Vsaka zavedna slovenska hiša imej svoj slovenski list: »Slov. Gospodarja« ali »Naš Dom«. Čim bolj bodo naši ljudje vsepovsod prebirali naše dobre časopise, tembolj se bo vzbuja narodna zavest. Na delo torej rodoljubi, ki v resnici gorite za naš napredek, na delo vrli kmečki možje, ki ste prepričani o imenitnosti branja dobrih

časnikov, na delo naši mladeniči, naša dekleta po vseh krajih naše domovine: združimo svoje moči in storimo vse, da bo po novem letu v sleherni pošteno slovensko hišo zahajal »Slov. Gospodar« in »Naš Dom«. V združitvi je naša moč, v združenem nemornem narodnem delu je naša rešitev!

Mariborske novice. Danes teden popoldne se je ponesrečil hlapec Franc Lepenik. Zlomilo se je kolo pri vozu, na katerem je sedel ter je padel tako nesrečno raz voz, da si je zlomil desno nogo. Prepeljali so ga v mestno bolnišnico. — Med otroci razsaja škrlatica. Oblast je že zaprla več razredov na tukajšnji dekliški šoli. Od 1. novembra so že umrli trije otroci na škrlatici. Svetujemo vsem starišem, da pri sumljivi boleznij takoj pokličejo zdravnika, ker je zamlčanje te bolezni kaznivo.

Sv. Lenart v Slov. gor. Pišejo nam: Slovincem priporočamo, da svoje potreščine nakupujejo v narodni trgovini Lončarec & Havelka in da obiskujejo, kadar je potreba narodno Poličevo gostilno. — Naš okraj in zastop je priredil premiranje živine v dvorišču nasprotnega nam gostilničarja, čemur so se zavedni Slovenci zelo čudili!

Črešnjovski Kresnik je v jamo padel. Izrazil se je ob priliki neke obravnave razžaljivo o dokaznih predlogih g. dr. VI. Serneca. Nemara si je mislil, mi očka Kresnik se moramo vendar malo postaviti! Pa dr. Sernec mu je takoj korajžo pošteno odkupil. Vložil je tožbo zoper Kresnika zaradi razžaljenja časti, in glej, Kresnik je prosil sedaj prav ljubeznjivo gosp. dr. Serneca za odpustenje, prevzel vse sodne stroške ter še ima odrajtati 10 K za našo dijaško kuhinjo. Očka Kresnik, le pohlevni in mirni bodite proti Slovincem, ti nasproti Vam ne poznajo več nobene šale, ker ste zapustili slovensko zastavo!

Vinogradniške vesti. Na sumu, da so okužene po trtni uši, so sledeči kraji: V sodnijskem okraju Maribor: občini Selnica ob Muri in Cirsak; v sodnijskem okraju Slov. Bistrica: občina Spod. Loznica; v sodnijskem okraju Sv. Lenart v Slov. gor. občine: Sv. Benedikt, Sv. Trojica, Srednji Gasteraj, Spod. Gasteraj, Kremberg, Ledinek, Malna, Ihova, Osek, Zg. Ročica, Zg. Žerjavci, Sp. Žerjavci, Žitence, Žitca, Dervanje in Trotkova. Prepevedano je torej iz imenovanih krajev izvažati trte in rastline, ki so znane, da se jih prime trtna uš.

Prememba posesti. Govori se, da je kupil red Marijinih bratov iz Gradca Kupljenovo in Rantaševo posestvo v Seliščih pri St. Juriju ob Ščavnici ter misli tam graditi šolo in samostan.

Ptujske novice. Umrli je 2. t. m. v 89 letu Jakob Kolarič, hlapec pri vinotrtcu Kajzerju. Bil je star veteran, ki je še celo služil pod cesarjem Ferdinandom. — V bližini dravskega mosta je zdrknilo 5. t. mes. po noči v Dravo kopalische. Nekoliko metrov višje nad kopalische se je zasulo obrežje in brežne utrdbe. Isto noč je deloma utonil mlin g. Kukoveca.

Moškajnci pri Ptuj. Dne 30. m. m. je povozil brzovlak med Moškajnci in Ormožem železniškega čuvaja J. Brumen. Kolo ga je ravno črez sredo prerezalo.

Breg pri Ptuj. Ko so nemškutarji na Bregu zvedeli, da bodo tudi Hajdinčani šli častit v Ptuj sv. Viktorina, tedaj so dobili korajžo ter so z navdušenjem sklenili, da preprečijo procesijo. In res pride proti Bregu procesija iz Hajdine! Sedaj bo! Nemškutarji pridejo ven in nastalo bo vpitje, vik, krik, hrušč in trušč... Ah kaj se! Nemškutar je bojazljivec! Gostobesednim nemškutarjem na Bregu je upadel pogum, ko so videli številno procesijo, in tiho so se poskrili v svoje lučnje. Slovenska procesija pa je šla mirno skozi Breg v Ptuj!

Ivano Bratuša so izpustili te dni iz novomeske ječe, kjer je bila zaprta zaradi potepanja!

Celjske novice. Celjski »Sokol« si na-

merava ustanoviti knjižnico, namenjeno svojemu sokolskemu naraščanju. — Vsled dolgotrajnega deževja in ker se je začel tajati sneg v solčavskih planinah, začela je rasti Savinja tako močno, da je dosegla v ponedeljek 270 m. Pri zadnji veliki povodnji je znašala visočina vode 3 m. Nevarnost je velika, ker bo voda gotovo še narastla. — Celjsko pevsko društvo vprizori dne 13. dec. v dvorani Narod. doma v Celju veseloigro v IV. oddelkih »Valvasorjev trg št. 15.«

Celjske porotne obravnave. Vsem našim cenj. bralcem je še gotovo v spominu veliki požar v Slovenjgradcu. Najprej so obdolžili posestnico Heleno Požgano, da je zažgala vsled nepazljivosti svojo hišo. Toda pri sodnji se je dokazala njena nedolžnost. Potem so začeli sumiti čevljarja Franca Robnik, ki je stal zaradi tega minoli teden v sredo pred porotniki. Obdolžen je bil tudi goljušije, ker se je za večjo svoto zavaroval proti požaru, kakor je v istini znašalo njegovo posestvo. Porotniki so vprašanje, ali je toženec kriv požiga, zanikali, vprašanje ali je kriv goljušije, pa potrdili. Robnik je bil zato obsojen na 18 mesecev težke ječe. — Minuli petek je stal pred porotniki cigan, ki se imenuje Alojzij Mayer, tudi Gottlieb Krebs in Engelbert Herzenberger. Bil je že večkrat kaznovan zaradi tatvine in uboja. Po prestani zadnji kazni je kradel v okolici Zidanega mosta, kjer sta ga tudi v nekem gozdu v Pilštajnu orožnika zasačila. Pri tem je nastal boj, v katerem je bil eden orožnik precej ranjen. Čez par dni so ga kmetje vjeli ter je bil pri tem ustreljen v hrbet, predno se je vdal. Pri sodišču je vse trdovratno tajil. Obsojen je bil na 7 let ječe.

Teharje pri Celju. V soboto, dne 7. dec. je umrl vsled pljučnice vrl narodnjak in občinski odbornik, posestnik Janez Pišek v 45 letu svoje starosti. N. v m. p.!

V zadevi otvoritve okrajnega glavarstva konjiškega smo že objavili svoje opombe, katere nam treba nekoliko spopolniti, oziroma popraviti. Oficielni nagovor cesarskega namestnika je bil popolnoma nemški, čeprav je bilo mnogo županov navzočih, ki ne razumejo tega jezika. Iz Gradca se nam zatrjuje, da si je dal grof Clary pač napisati par slovenskih stavkov, in iz Konjic izvemo, da mu je ondotni okrajni glavar delal celo naglase na posamezne besede, a v odločilnem trenutku slovenskih stavkov ni bilo na svetlo! Tudi prevel ni nihče nemškega govora namestnikovega na slovenski. Pri predstavi županov je bil tolmač taistih loški župan Possek, čeprav ni najstarejši župan, niti so ga slovenski župani v to pooblastili. Cesarski namestnik tudi sedaj ni izgovoril slovenske besede, le ko je odgovarjal na neko slovensko interpelacijo, katero je prestavil g. Possek, zatrjujejo nekateri, da so slišali par slovenskemu jeziku podobnih besed. Toda tudi to je neverjetno, ker grof Clary še zmeraj ne zna slovenski, a na nepričakovano interpelacijo gotovo ni bil pripravljen. Zavedni narodni župani so bili v istini ozlovoljeni zaradi nemškega značaja otvoritve in kakor se nam zatrjuje iz konjiškega okraja, bodo svoji nevolji dali na posebnem političnem shodu izraza!

Iz Podsrede. Tako čisto narodnih trgov, kakor je stara Podsreda, je pač malo, o tem sem se prepričal, ko sem pretekli mesec skozi potoval. Povsod čisti slovenski živelj, na pošti dvojezični napis in že star dvojezični pečat, izključno le slovenska govorica; to vpliva jako prijetno in z zadovoljstvom na tujčevo slovensko srce. V narodnem oziru je Podsreda v resnici taka, kakoršne si želimo vse trge in mesta na Slovenskem. — Popotnik.

Planina na Štajerskem. Tukaj je odprl minoli mesec svojo trgovino naš rojak in vrl narodnjak Mihael Jazbinšek. Dika celega trga je lep slovenski napis, ki se blišči nad trgovino. Slovenci! iz trga in okolice, zdaj pa le k njemu kupovat, kajti blago ima pošteno in po nizki ceni. Držite se gesla: Svoji k svojim!